

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 19Co/40/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114201577  
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8114201577.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: K. T. T., nar.: XX.XX.XXXX, W. XXX/XX, L., zastúpeného JUDr. Jánom Klimekom, advokátom, Sládkovičova 8, 080 01 Prešov, proti žalovanému: F. T., nar.: XX.XX.XXXX, Y. XX, L., zastúpenému R. J. T., nar. XX.XX.XXXX, S. XX, o umožnenie prechodu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 13C/10/2014-195 zo dňa 05.12.2017 takto

### rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal uložiť žalovanému povinnosť v lehote 3 dní od jeho právoplatnosti odpratať všetky svoje veci z nehnuteľnosti žalobcu - parcely č. C-KN XXXX/XX, zapísanej na LV č. XXXX, katastrálne územie L. a bez súhlasu vlastníka na tejto parcele neparkovať a zároveň žiadal uložiť žalovanému povinnosť umožniť prechod peši a motorovými vozidlami po parcelách C-KN XXXX/XX, XXXX/XX k parcelám žalobcu C-KN XXXX/XX a XXX v katastrálnom území L. a zdržať sa konania, ktoré by takémuto prechodu bránilo. Žalovaný so žalobou nesúhlasil tvrdiac, že žiadne vecné bremeno spočívajúce v prechode peši a motorovými vozidlami po jeho parcelách neexistuje a táto povinnosť mu nevyplýva zo žiadnych listín, zmlúv, skutočností alebo zákona. Uviedol, že žalobca má prístup k svojej parcele KN - C č. XXX z hlavnej cesty.

2. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovaní a citujúc čl. 13 ods. 1 Ústavy SR; §130 ods. 1; § 134 ods. 1; § 151o Občianskeho zákonníka skonštatoval, že žalobca je v katastri nehnuteľností evidovaný ako vlastník nehnuteľností v kat. úz. L., parcely C-KN XXX o výmere 175 m<sup>2</sup> a C-KN XXXX/XX o výmere 38 m<sup>2</sup>, zapísaných na LV č. XXXX. Tieto nehnuteľnosti aj spolu s domom v roku 1992 od mesta odkúpil jeho právny predchodca, otec. V tom čase bola k tejto parcele na zásobovanie mäsiarstva v dome využívaná príjazdová cesta cez parcely C-KN XXXX/XX a XXXX/XX, kat. úz. L., ktoré sú v súčasnosti vo vlastníctve žalovaného. Žalobca, resp. jeho právny predchodca cez tieto nehnuteľnosti chodili, parkovali tam. Ich nehnuteľnosti im mesto predalo s tým, že prístup na ich pozemky bol od zadnej strany (cez parcely C-KN XXXX/XX a XXXX/XX, kat. úz. L.). Tak im to mali ukázať predávajúci pri odovzdaní nehnuteľností v prírode. Z výsluchu svedkyne Q. T. pritom vyplynulo, že osobitnú dohodu o tom nemali. Jednoducho prechod nebol zakázaný, parkovali tam aj iné vozidlá. Cez tieto parcely bolo možné prechádzať, bolo tam voľné priestranstvo. V minulosti boli na týchto parcelách stavby, ktoré prechod neumožňovali. Z druhého

doplňujúceho výsluchu tejto svedkyne vyplynulo, že právnik mesta, ktorého meno si už nepamätá, im v tom čase povedal, že tamadiaľ môžu zatiaľ chodiť, pretože to bolo otvorené, nebolo to nijako oplotené. Vo vzťahu k tomu dokedy mala byť daná možnosť chodiť cez pozemok svedkyňa uviedla, že to nebolo nijako presne špecifikované. Mali chodiť tak ako doposiaľ a chodili po celej šírke toho pozemku.

3. Ďalej uviedol, že k domu na parcele C-KN XXX je prístup peši (spredú) z verejného chodníka, a v minulosti, pred rekonštrukciou verejných komunikácií v meste, bol z tejto strany prístup aj autom. Po tom, čo žalovaný v roku 1994 nadobudol parcely C-KN XXXX/XX a XXXX/XX, kat. úz. L. a neskôr ich aj oplotil, na požiadanie žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu mu umožňoval prechod autom cez tieto parcely k domu žalobcu na parcele C-KN XXX tak, že na predchádzajúce požiadanie preparkoval svoje vozidlá a umožnil prechod, a po vybudovaní brány na parcele C-KN XXXX/XX poskytol žalovanému aj kľúče umožňujúce mu vstup na tieto parcely. Tento stav tu bol do roku 2013, a odvtedy žalovaný tento prechod žalobcovi cez svoje parcely neumožňuje.

4. Prvoinštančný súd zdôraznil, že žiadne iné než vyššie uvedené podstatné skutočnosti v konaní stranami uvedené a ani zákonom stanoveným procesným postupom súdu (§ 215 ods. 1 a 2 CSP) zistené neboli a ani nevyšli najavo. Keďže v konaní je súd viazaný žalobným návrhom a obranou, vrátane tvrdení rozhodujúcich skutočností, ktoré ich vymedzujú a dôkazov označených na ich preukázanie, a preto iný skutkový stav, resp. okolnosti, než tie, ktoré strany konania vymedzili včas uplatnenými prostriedkami procesného útoku a obrany, teda také, ktoré žiadna zo strán v konaní určite a zrozumiteľne netvrdila, predmetom konania a posudzovania (a teda ani zisťovania a dokazovania) neboli a ani byť nemohli (§ 216 ods. 1 CSP a § 185 ods. 2 CSP), čo v tomto prípade platí najmä vo vzťahu k eventúalnym ďalším doposiaľ netvrdeným okolnostiam, na základe ktorých sa žalobca mohol dobromyseľne domnievať, že mu ako vlastníkovi vládnucej nehnuteľnosti vecné bremeno práva prechodu vo vzťahu k pozemkom žalovaného nejakým konkrétnym spôsobom vzniklo a patrí. Aj pre vydržanie práva je totiž potrebný, aspoň nejaký domnelý (putatívny) nadobúdací právny titul, na základe ktorého sa jeho držiteľ mohol dobromyseľne domnievať, že mu toto jeho právo a tomu zodpovedajúca povinnosť druhej strany v určitom čase pri nejakom konkrétnom právnom úkone alebo rozhodnutí právne vzniklo a patrí. Prvoinštančný súd poukázal aj na názory vyslovené v odbornej literatúre, podľa ktorých všeobecné, vágne a paušálne tvrdenia žalobcu neumožňujú súdu ich vecné preskúmanie a nie sú spôsobilé byť predmetom dokazovania. Takéto nesubstancované prejavy žalobcu súd v konaní legitímne opomenie a nevykonáva vo vzťahu k ich pravdivosti žiadne dokazovanie. Prvoinštančný súd tak uzavrel, že žiadne iné než vyššie uvedené podstatné skutočnosti v konaní stranami uvedené a ani zákonom stanoveným procesným postupom súdu (§ 215 ods. 1 a 2 CSP) zistené neboli a ani nevyšli najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Žalobca síce ešte navrhol ohliadku na mieste samom a výsluch svedka k užívateľským pomerom (na výsluchu svedka R. T. k odovzdaniu nehnuteľnosti netrval), tento faktický stav však medzi stranami sporný a napokon ani podstatný nebol, a preto súd tieto dôkazy ani nevykonal. Prvoinštančný súd tiež poukázal na to, že v kontradiktórnom konaní dokazovanie slúži na preukázanie tvrdých skutočností, ktoré sú medzi stranami sporné, a nie na zisťovanie a vyhľadávanie akýchkoľvek skutkových okolností, ktoré strana riadne netvrdí. Strana sporu je preto povinná uviesť celkom konkrétne skutkové tvrdenia, z ktorých vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, a až potom (a len) v prípade že sú tieto skutočnosti medzi stranami sporné a zároveň sú v konaní aj významné, súd nariadi na ich preukázanie dokazovanie navrhovanými dôkaznými prostriedkami, ktoré sú spôsobilé tieto tvrdenia preukázať.

5. Bolo konštatované, že v predmetnom konaní bolo výlučne na žalobcovi a jeho zodpovednosti čoho (akého práva) a na základe akých skutočností sa v súdnom konaní domáha. V zmysle ustanovenia § 132 ods. 1 CSP musí žalobca v žalobe uviesť pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, ktoré odôvodňujú uplatnený nárok (povinnosť tvrdenia), teda vymedziť skutkové okolnosti, ktoré majú byť podkladom rozhodnutia, označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (dôkazná povinnosť), a uviesť žalobný návrh. Žalobným návrhom je súd viazaný. Žalobca teda procesne zodpovedá za to čo a prečo žaluje, a za výber a formuláciu procesných prostriedkov. Je preto zásadne vecou toho, kto navrhuje začatie konania, aby žalobu prispôbil po stránke formulačnej a obsahovej a poukázal na § 132 ods. 1 CSP. Podľa § 132 ods. 2 CSP opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Podľa § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. V sporovom konaní, ktoré je ovládané dispozičnou zásadou platí, že súd je viazaný žalobou. Nárok uplatnený žalobou je charakterizovaný opísaním skutkových okolností, ktorými žalobca svoj nárok odôvodňuje, a skutkovým základom opísaným v žalobe v spojení so žalobným petitom je potom vymedzený základ nároku uplatneného žalobou, ktorý

je predmetom konania. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS ČR zo dňa 23.01.2002, sp. zn. 25Cdo/643/2000; a súbor rozhodnutí Najvyššieho súdu, Nakladateľstvo C.H.Beck, zväzok 13, publ. pod označením C 962.

6. V ďalšom súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa domáhal, aby súd žalovanému uložil povinnosť umožniť prechod peši a motorovým vozidlom po parcelách C-KN XXXX/XX, XXXX/XX k parcelám žalobcu C-KN XXXX/XX a XXX v katastrálnom území L. a zdržať sa konania, ktorému by takémuto prechodu bránilo. Žalobca svoj návrh odôvodnil vecným bremenom. Vo vzťahu k vzniku tohto práva (zrejme vecného bremena práva prechodu k svojim nehnuteľnostiam), ktoré bolo špecifikované (aj to len výpoveďou svedkyne Q. T. na č.l. 188) iba smerom, resp. možnosťou a zvykom prechádzať po celej šírke v žalobe označených parciel, pritom žalobca poukázal iba všeobecne na jeho nadobudnutie vydržaním len s poukazom na to, že tento prístup k svojmu domu cez označené parcely (ktorého rozsah - napriek výzve súdu na č.l. 160 zo dňa 25.11.2016 opísanej v bode 9. tohto odôvodnenia, žalobca žiadnym iným spôsobom nevymedzil tak, aby bolo napr. zrejmé, či zaťažuje celú nehnuteľnosť, alebo len jej časť, a aký je jeho presný obsah, t.j. rozsah a obsah práv a povinností vyplývajúcich z vecného bremena, a spôsob jeho výkonu, a aby nevznikli pochybnosti, čo tvorí jeho obsah - teda aké konkrétne práva a povinnosti z neho pre účastníkov vyplývajú) mal už od roku 1992 do roku 2011 s tým, že to bol dlhodobý faktický a užívaný stav. V tejto súvislosti však súd poznamenal, že predpokladom nadobudnutia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu výkonom práva (vydržaním) v zmysle ust. § 151o v spojení s ust. § 134 a § 130 OZ je, že toto právo jeho držiteľ vykonával po stanovenú dobu, a zároveň že bol držiteľom oprávneným, teda že bol zo zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu toto právo patrí. Pritom posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec alebo právo patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobromyseľnosť, ako vnútorný psychický stav, je potrebné objektivizovať s prihliadnutím na všetky okolnosti, za ktorých došlo k faktickému nakladaniu s vecou, resp. vykonávaniu práva pre seba. Subjektívny pocit držiteľa nemôže byť sám osebe podkladom pre vydržanie, ak nie je tento pocit vyvolaný okolnosťami objektívne nasvedčujúcimi oprávnenosti držby práva. Ak sa niekto uchopí držby nehnuteľnosti alebo vecného práva na základe ústnej zmluvy, nemôže byť s ohľadom na všetky okolnosti v dobrej viere, že je vlastníkom veci, resp. že mu vecné bremeno patrí, a to ani v prípade, ak je presvedčený, že takáto zmluva k nadobudnutiu vlastníctva k nehnuteľnosti alebo vecného bremena postačuje. Držba, ktorá sa o takú zmluvu opiera, nemôže viesť k vydržaniu. K uvedenému poukázal na publikáciu Občiansky zákonník I., II. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015 a Občiansky zákonník I., II., druhé vydanie, Praha 2009.

7. Pre vydržanie vecného bremena je primárne podstatná existencia nejakého konkrétneho neplatného alebo aspoň zdanlivého (putatívneho) nadobúdacieho titulu, na základe ktorého sa jeho držiteľ mohol (so zreteľom na všetky okolnosti) dobromyseľne domnievať, že mu takéto vecné právo riadne vzniklo a patrí. Poukázal na rozhodnutie NS SR z 24.04.2017, sp. zn. 3Cdo/17/2016, z ktorého vyplýva, že „z hľadiska dobromyseľnosti držby ako podmienky nadobudnutia vlastníctva veci (pozn. súdu: a obdobne aj vecného bremena) vydržaním je právne relevantnou len tá skutočnosť, ktorá má objektívne znaky titulu [prípadne aj len domnelého (putatívneho)] nadobudnutia vlastníctva (pozn. súdu: aj vecného bremena). Domnelým (putatívnym) titulom nadobudnutia vlastníctva je určitá skutočnosť, ktorá má navonok znaky riadneho nadobúdacieho titulu (v súlade so zákonom zakladajúceho vznik vlastníctva), chýba pri nej ale niektorá stránka (vlastnosť, znak), ktorú pre nadobudnutie vlastníctva (alebo vecného bremena) vyžaduje objektívne právo.“ Rovnako to vyplýva aj z Uznesenia NS SR, sp. zn. 4M Cdo/13/2018 s tým, že nestačí, keď tvrdené „právo“ k nehnuteľnosti bolo dlhodobo vykonávané bez toho, aby vlastníak v jeho výkone bránil, prípadne, že bolo vykonávané „od nepamäti“ napríklad aj inými osobami a pod. Presvedčenie nadobúdateľa o tom, že mu právo zodpovedajúce vecnému bremenu prináleží, že nejedná bezprávne, musí byť podložené dôvodom oprávňujúcim k takémuto presvedčeniu, teda okolnosťami svedčiacimi o poctivosti nadobudnutia. Držiteľ práva dovoľávajúci sa domnelého právneho dôvodu držby by mal uviesť, o ktorý inak spôsobilý titul nadobudnutia práva z vecného bremena by v jeho prípade malo ísť.“

8. Žalobca v danom prípade žiadny konkrétny (či už neplatný alebo domnelý) titul nadobudnutia (vzniku) vecného bremena predpokladaný v ust. § 151o OZ vo svojej žalobe nijako nevymedzil, a ak by súd aj uvažoval (hoci ani to žalobca netvrdil) o jeho právnom omyle, poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 283/2009 so záverom, že právny omyl držiteľa, vychádzajúci z neznalosti jednoznačne formulovaného ustanovenia Občianskeho zákonníka nie je neospravedlňiteľný.

9. V posudzovanom prípade pritom okrem toho, že žalobca vo vzťahu k vecnému bremenu netvrdil žiadnu konkrétnu (či už neplatnú alebo domnelú) zmluvu o jeho zriadení (ani len ústnu, s vymedzením jej obsahu, prípadnej odplaty, a jej dojednania oprávnenými osobami), súd poukázal aj na to, že pri zmluvnom zriadení vecného bremena zákon v zmysle ust. § 151o OZ jednoznačne vyžaduje písomnú zmluvu, k čomu napokon už aj Najvyšší súd ČR judikoval, že "pokud se někdo uchopí držby věcného práva k nemovitosti na základě ústní smlouvy, nemůže být se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že je vlastníkem věci, a to ani v případě, že je přesvědčen, že taková smlouva k nabytí vlastnictví k nemovitosti postačuje. Držba věcného práva k nemovitosti, která se o takovou smlouvu opírá, nemůže vést k vydržení." (Nejvyšší soud, 22 Cdo 721/2002)

10. Žalobca okrem toho, že nielen že netvrdil a ani nepreukázal neobmedzený výkon práva na prechod peši a motorovým vozidlom cez označené parcely, ktorého sa domáha v návrhu (ale len prechod na požiadanie a pre potreby zásobovania), netvrdil a nepreukázal žiadne také rozhodujúce skutočnosti, ktoré by objektívne dovoľovali uvažovať o tom, že bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu toto právo (ako vlastníkovi vládnucej nehnuteľnosti) vo vzťahu k označeným parcelám (ako slúžiacim nehnuteľnostiam) patrí, teda že ho mohol nadobudnúť vydržaním. Žalobca vo svojej žalobe v podstate poukázal iba na údajné ústne povolenie či oznámenie pracovníkov mesta, kadiaľ mohol on, resp. jeho právny predchodca chodiť, a na dlhodobý užívací stav bez toho, aby tvrdil akékoľvek konkrétne objektívne skutočnosti svedčiace o tom, že sa on alebo jeho právny predchodca mohli dobromyseľne domnievať, že im vecné právo prechodu v určitom čase reálne vzniklo. Ani prípadný samotný dlhodobý faktický stav a užívanie cudzej nehnuteľnosti bez toho, aby sa žalobca dobromyseľne, na základe konkrétnych skutočností domnieval, že mu konkrétne vecné právo prechodu cez cudzie nehnuteľnosti, a tomu zodpovedajúca povinnosť ich vlastníka neobmedzovať ho patrí, totiž nie je dôvodom vzniku takéhoto práva. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS SR z 30.03.2011, sp. zn. 3Cdo/12/2010 s tým, že o nadobudnutie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu výkonom práva (vydržaním) nejde vtedy, keď ten, kto právo vykonáva, sa domnieva, že pozemok, ku ktorému právo vykonáva, a ktorý je vlastníctvom fyzickej osoby, patrí obci, a keď tento pozemok slúži na chôdzu a jazdu aj iným fyzickým osobám." (porovnaj R 37/1992). Právo žalobcu zodpovedajúce vecnému bremenu, a ani s tým súvisiace, v návrhu požadované, splnenie povinnosti žalovaného (umožniť prechod a nebrániť mu) teda zo skutočností uvedených žalobcom nevyplýva. Vzhľadom na uvedené preto považoval súd ďalšie dokazovanie týchto skutočností (z ktorých právo nevyplýva) za nadbytočné.

11. Prvoinštančný súd tak uzavrel, že žalobca vo vzťahu k uplatnenému nároku neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by ho objektívne odôvodňovali, a z ktorých by súd zistil právny dôvod, podľa ktorého by bol žalovaný povinný splniť požadovanú povinnosť (§ 80 písm. b) O.s.p.), súd ho, podľa toho, ako bol predmet konania vymedzený v žalobe i dodatočných skutkových tvrdeniach žalobcu, považoval za nedôvodný, a takto skutkovo vymedzený nárok zamietol.

12. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP a žalovanému, ktorý bol v konaní plne úspešný priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g) a h) CSP tvrdiac, že napadnuté rozhodnutie je vecne nesprávne, vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu, nesprávnych skutkových záveroch a nesprávneho právneho posúdenia veci a nedodržania ust. § 391 ods. 2 CSP. Napadnuté rozhodnutie je nepresvedčivé. Jeho skutkové tvrdenia boli v koncentrovanej podobe uvedené v jeho podaniach zo dňa 07.12. a 21.12.2016, s čím sa súd v odôvodnení nevyporiadal. K jeho podaniam boli pripojené aj grafické prílohy s vyznačenou konkrétnou trasou oranžovou fixkou. Ak to súdu nestačilo, mal vykonať ohliadku na mieste samom, tam vypočúť navrhovaných svedkov, čo ignoroval. K právnomu titulu vykonávania práva vyplývajúceho z vecného bremena sa už vyjadroval, pričom išlo o veľmi neformálny titul od vlastníka, od ktorého jeho právni predchodcovia budovu kupovali, a ktorým prístup k budove označil a rešpektoval to, preto nepovažovali za potrebné to aj formalizovať zmluvou. Mesto L. bolo vlastníkom aj príľahlých pozemkov, preto im to stačilo. Poukázal aj na možnú aplikáciu ust. § 151o ods. 3 OZ, podľa ktorého by mohol žiadať zriadenie vecného bremena spočívajúce v práve cesty cez príľahlý pozemok. S poukazom na § 130 ods. 1 OZ veta in fine sa v prípade pochybnostiach predpokladá oprávnená držba. Postup súdu

a jeho rozhodnutie je formalistické, v rozpore so základnými princípmi CSP. V dobrej viere nadobudnuté práva by sa mali rešpektovať. Právo prechodu bolo rešpektované do roku 2013 aj žalovaným, ale po námietke voči jeho stavebným aktivitám, tento začal konať v rozpore s dobrými mravmi. Navrhol preto rozsudok zmeniť a uložiť žalovanému umožniť prechod peši a motorovými vozidlami po parcelách XXXX/XX a XXXX/XX k parcelám C - KN XXXX/XX a XXX v katastrálnom území L. a zdržať sa konania, ktoré by takému prechodu bránilo. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Eventuálne navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný tak, že v prvom rade poukázal na to, že žalobca nie je vlastníkom parcely registra KN - C č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 38 m<sup>2</sup>, v katastrálnom území L., ku ktorému sa domáha práva prechodu. Rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 16C/54/2015 zo dňa 17.01.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť 25.04.2018 bolo priznané vlastnícke právo k predmetnej parcele žalovanému. Na základe uvedeného rozsudku bol vykonaný v katastri aj zápis. V uvedenom konaní bolo preukázané, že Y. L. nemohlo platne previesť parcelu registra KN - C č. XXXX/XX, katastrálne územie L., na právnych predchodcov žalobcu, nakoľko mu vlastnícke právo k tejto parcele nepatrilo. Od kúpnej zmluvy zo dňa 21.07.1992, ktorá je absolútne neplatná, ako aj od nevlastníka (Y. L.) si žalobca nemôže odvodzovať oprávnenosť a nepretržitosť držby práva zodpovedajúceho vecnému bremenu. Okolnosti daného prípadu a skutkové zistenia nepreukazujú ani vstup do držby, ani oprávnenosť držby práva zodpovedajúceho vecnému bremenu zo strany právnych predchodcov žalobcu, resp. žalobcu a potvrdzujú záver súdu v napadnutom rozsudku o zamietnutí podanej žaloby o umožnení práva prechodu. Žalobca sa nevysporiadal s preukázaním splnenia podmienok vydržania práva zodpovedajúceho vecnému bremenu. Tiež uviedol, že vydržať právo môže len oprávnený držiteľ, pričom „jednoduchá“ držba, resp. len užívanie alebo detencia k vydržaniu nepostačuje. Nepostačuje ani subjektívne tvrdenie, že držiteľovi vec patrí, ale dobromyseľnosť držiteľa treba vždy hodnotiť objektívne. Pokiaľ sa niekto uchopí držby práva na základe ústnej zmluvy o jeho prevode, nemôže byť vzhľadom na všetky okolnosti v dobrej viere, že je držiteľom práva, a to ani v prípade, že je presvedčený, že takáto ústna zmluva k nadobudnutiu práva postačuje. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku sa dostatočne vysporiadal s otázkou nesplnenia podmienok vydržania práva zodpovedajúceho vecnému bremenu právny predchodcami žalobcu, resp. žalobcom. S uvedeným sa plne stotožňuje. K námietke nevykonania navrhnutých dôkazov uviedol, že súd nemusí vykonať všetky stranami sporu navrhnuté dôkazy. Výber dôkazov je výlučne na súde. S poukazom na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 3Cdo/50/2008 uviedol, že súd nevykoná dôkazy, ktoré nie sú pre posúdenie veci relevantné a nemôžu smerovať k zisteniu skutočností predvídaných skutkovou podstatou právnej normy, ktorú treba na danú vec aplikovať. Aj podľa uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS/64/1997 zo dňa 08.10.1997, nie je povinnosťou súdu vykonať všetky dôkazy označené účastníkmi konania, ale iba tie, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú. Súd prvej inštancie v zmysle Uznesenia NS SR sp. zn. 2Cdo/242/2013 zo dňa 31.07.2014 v napadnutom rozsudku náležite odôvodnil, prečo navrhnuté dôkazy nevykonal. Žalobca neuniesol bremeno tvrdenia, v danom prípade preukázanie splnenia podmienok vydržania práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, preto nemôže očakávať, že predmetom dokazovania budú skutočnosti, ktoré vôbec netvrdil. Neurobil tak ani na výzvu súdu. Navrhnutí svedkovia sa mali vyjadriť k užívaniu dotknutých parciel, čo medzi stranami nebolo sporné. Na výsluchu R. T. a zástupcu mesta K.. N. žalobca netrval. Nič na veci by nezmenila ani prípadná ohliadka na mieste samom a mapové podklady, z ktorých môže identifikovať stav v teréne, sú súčasťou spisu. Podľa žalobcu napadnuté rozhodnutie je nepresvedčivé, čo však tvrdí len vo všeobecnej rovine. Podľa názoru žalovaného v napadnutom rozsudku bol vyhodnotený vznik a existencia vecného bremena na základe žalobcom tvrdých skutočností a je riadne odôvodnené. K poukazovaniu žalobca na ust. § 151o ods. 3 OZ uviedol, že žalobca si uplatňoval nárok o vydržanie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu (§ 151o ods. 1 v spojení s § 134 ods. 1 a § 130 ods. 1 OZ) a nie nárok podľa ustanovenia § 151o ods. 3 OZ. Tomu bolo podriadené aj zisťovanie skutkového stavu a dokazovanie, z ktorého vychádza napadnutý rozsudok. Aplikácia uvedeného ustanovenia na daný skutkový stav v odvolacom konaní neobstojí. Uviedol, že pokiaľ ide o prístup k stavbe súp. č. XX, nachádzajúcej sa na parcele KN - C č. XXX, zapísanej na LV XXXX, katastrálne územie L., vo vlastníctve žalobcu, ako aj zásobovanie, je možné z prednej časti od hlavnej cesty. Aj vlastníci, resp. prevádzkovatelia stavieb na Q. ulici v L. vykonávajú zásobovanie z Q. ulice, na čo Y. L. určilo dobu na jej vykonávanie. Aj sám žalobca, resp. nájomcovia uvedenej stavby realizujú zásobovanie a prístup z prednej časti, teda z Q. ulice. Ak žalobca, resp. jeho právni predchodcovia používali na prechod dotknuté parcely zo zadnej strany, bolo to len na základe súhlasu žalovaného. Navrhol preto napadnutý rozsudok potvrdiť v celom rozsahu. K odvolaniu

pripojil rozsudok Okresného súdu Prešov, č. k. 16C/54/2015 - 444 zo dňa 17.01.2018, ktorým bolo určené, že F. T. je vlastníkom parcely KN - C č. XXXX/XX, zastavané plochy a nádvoria o výmere 38 m<sup>2</sup>, zapísaných na LV č. XXXX, katastrálne územie L., v podiele X/X. Na uvedenom rozsudku je vyznačená právoplatnosť 25.04.2018. K odvolaniu boli pripojené tiež kópie listu vlastníctva č. XXXX, kde je evidovaná parcela XXXX/XX, o výmere 38 m<sup>2</sup> na vlastníkovi F. T. a list vlastníctva č. XXXX, kde je evidovaná parcela XXX, o výmere 175 m<sup>2</sup> - zastavané plochy a nádvoria a na nej stojaci rodinný dom, súpisné číslo XX, vo vlastníctve T. T., oba listy vlastníctva sa týkajú katastrálneho územia L..

15. K replike žalovaného k odvolaniu sa žalobca už nevyjadril.

16. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378, § 379 a § 380 CSP., vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 02.10.2019 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

17. Odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozsudku, a to v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p., na ktoré poukazuje, a len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza, že aj podľa názoru odvolacieho súdu neboli splnené zákonné podmienky na vyhovie žaloby.

18. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, a to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní ( vid' rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

19. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite aj odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konajúceho súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP a v podrobnostiach naň poukazuje.

20. Keďže odvolateľ namietal v odvolaní aj nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je chybnou aplikáciou práva na zistený stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správne, teda náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V predmetnej veci však súd prvej inštancie vec správne právne posúdil.

21. Pokiaľ ide o vec samu, odvolací súd konštatuje, že žalobca v odvolacom konaní nevzniesol žiadne námietky, s ktorými by sa už nevysporiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej a opätovné zdôvodnenie ich neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom by bolo len opakovaním už vyčerpávajúceho zdôvodnenia poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozhodnutia.

22. Ani podľa názoru odvolacieho súdu v konaní neboli splnené zákonné predpoklady na vyhovie nároku žalobcu tak, ako bol tento uplatnený. Iba na okraj odvolací súd ešte dodáva, že pokiaľ žalobca sa domáhal odpratania vecí z nehnuteľnosti C - KN č. XXXX/XX, ako aj umožnenie prechodu k parcele C - KN XXXX/XX a zdržanie sa konania, ktoré by takýmto prechodu bránilo, parcela C - KN XXXX/

XX, katastrálne územie L., v zmysle rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 16C/54/2015 - 444 zo dňa 17.01.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť 25.04.2018 bola určená do vlastníctva F. T., teda žalovaného v predmetnom konaní. Uvedená parcela je zapísaná už na LV č. XXXX, katastrálne územie L. na F. T., teda žalovanom. Nie je preto možné uložiť žalovanému odpratať jeho veci z jeho nehnuteľnosti, tiež nie je možné uložiť žalovanému povinnosť umožniť prechod peši a motorovými vozidlami po iných jeho parcelách k parcele C - KN XXXX/XX a zdržať sa konania, ktoré by bránilo takémuto prechodu, keď parcela C - KN XXXX/XX, katastrálne územie L., vlastnícky patrí žalovanému, nie žalobcovi.

23. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu vysloveným v odvolaní, že napadnutý rozsudok je nepresvedčivý, že v ňom nebol rešpektovaný právny názor vyslovený v uznesení, sp. zn. 19Co/231/2015, ktorým bol zrušený pôvodný rozsudok a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Ani v ďalšom konaní po zrušení pôvodného rozsudku žalobca nepreukázal také skutkové tvrdenia, ktoré by odôvodňovali jeho žalobe vyhovieť. Navyše, odhliadnuc od nepreukázania nároku žalobcu ako takého, ten nekonkretizoval trasu a nevymedzil prechodu, ktorej sa domáhal tak, aby to zodpovedalo potrebám a možnosti rozhodnúť pozitívne. Vyznačenie takejto trasy oranžovou fixkou na „situácii zamerania skutkového stavu a búracích prác“ bez riadneho geometrického plánu so zakreslením žiadaného práva prechodu nie je dostačujúcim vyznačením trasy prechodu, ktorého sa žalobca domáhal. Keďže neboli splnené a preukázané zákonné podmienky možnosti vyhovieť žalobe, ani prípadná ohliadka na mieste samom a vypočítanie ďalších svedkov na užívací stav, čo by nesmerovalo k preukázaniu zákonných podmienok pre vyhovieť žaloby, nebolo by účelným. Ak odvolateľ vo svojom odvolaní poukazuje aj na ust. § 151o ods. 3 OZ, vzhľadom na predchádzajúce jeho skutkové tvrdenia a uplatnený nárok, v odvolacom konaní na uvedené už nebolo možné prihliadať.

24. Vo vzťahu k odvolacím dôvodom odvolací súd ešte dodáva, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016). Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamena ani to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi ( vid' rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 50/04).

25. Z vyššie uvedených dôvodov bol preto rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 2 CSP ako vecne správny potvrdený ako celok.

26. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému bol priznaný voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).